

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Ποιος είναι ο ρόλος του Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου και γιατί προκαλεί τόσο έντονες αντιδράσεις

Ο «κακός» Κοσμίδης και οι τριβές με τους υπουργούς

Του Π. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ αν έχουμε «αβέρνηση Σημίτη ή Κοσμίδη» δεν ετέθη τόσο από στελέχη της εκκοινωνιακής αναπολίτευσης του ΠαΣοΚ όσο από πολλούς και κορυφαίους μάλιστα υπουργούς, πολύ πριν από την υπόθεση Οτσαλάν. Ο ηλικίας 55 ετών Γραμματέας του Υπουργικού Συμβουλίου δεν προκαλεί κατ' αρχήν στο «ιστορικό» ΠαΣοΚ την ενόχληση που περιβάλλει άλλους πρωθυπουργικούς συνεργάτες, όπως τον κ. Γ. Παναγιώτη, για τους οποίους υπάρχει η υποψία ότι πρόκειται να πολιτευθούν. Αποφεύγει επιμελώς τη δημοσκόπηση και την προσωπική προβολή. Γνώριμά του είναι η αφοσίωση στον κ. Σημίτη, του οποίου υπήρξε στενός προσωπικός φίλος, τον οποίο όμως από την ημέρα της εκλογής του στην πρωθυπουργία ουδέποτε αποκάλεσε «Κώστα» αλλά πάντοτε «κύριε πρόεδρε» ακόμη και όταν γειματίζουν - όπως και παλιότερα συνήθιζαν - με τις συζητήσεις τους... Επιτυχημένος επαγγελματικά δικηγόρος, στέλεχος του ΠαΣοΚ από το '78 (βιετελέος και γραμματέας της κλαδικής δικηγόρων για κάποιο διάστημα), μάλλον δεν θα ενεδύκετο με την πολιτική αν δεν του το ζήτησε ο Κ. Σημίτης.

Υποταγή σε αυστηρούς κανόνες

Είναι δύσκολο να ερμηνευθεί πώς αυτός ο χμηλόν τωνών άνθρωπος προκαλεί τόσο έντονες αντιδράσεις, ώστε - κατά τη φράση πρώην υπουργού - «θα πάρει στον λαμό του τον Σημίτη». Στελέχη του εκσυχρονιστικού ρεύματος θεωρούν ότι «ο Σωκράτης πληρώσει το γεγονός ότι οι περισσότεροι υπουργοί και διοικητές οργανισμών δεν θέλουν να κατανοήσουν ότι τελείωσε η εποχή της πανανδρειακού τύπου διακυβέρνησης και ότι πλέον υπάρχουν αυστηροί κανόνες στους οποίους πρέπει να υποτάσσονται όλοι».

Πρώτη αιτία τριβών του Γραμματέα της Βουλής με τους υπουργούς είναι η ανάθεση από τον κ. Σημίτη του συντονιστικού του νομοθετικού έργου στον κ. Κοσμίδη. Κάθε υπουργός που λαμβάνει τις περιφίμες πλέον επιστολές του Πρωθυπουργού με μνεία σε υπηρεσίες κτλ. θεωρεί ότι το αρχείο από το οποίο εκμαιεύτηκαν δεν είναι το «μυλόκακο» του Πρωθυπουργού - μόνο - αλλά «η βίβλη δεδημιών» της Γραμματείας της Βουλής. Επίσης ο κ. Κοσμίδης δεν αρκείται - όπως παλαιότερα - στην απλή συνοπτική κάθε

πρότασης, προκειμένου αυτή να λάβει την άγουσα προς τη συνήθη κοινοβουλευτική διαδικασία, αλλά ασκεί γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας, σημειώνοντας φυσικά στις αντίστοιχες γνωμοδοτήσεις.

Η Επιτροπή Έγκρισης των Προσλήψεων

Η συμμετοχή του κ. Κοσμίδη στην τριμελή Επιτροπή Έγκρισης των Προσλήψεων επιτρέπει να του επιρρίπτεται ο ρόλος του «κακού» που «όβει» τις θέσεις, όπως υποστηρίζουν συνεργάτες του Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου. Αλλα εστία τριβών που έφερε κατά καιρούς τον κ. Κοσμίδη αντιμετώπιση με υπουργούς όπως τους κκ. Τσοχατζόπουλο,

Παναϊωάννου, Λαλιώτη, Τζουμάκα είναι η συμμετοχή του Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου στη γνωμοδοτική επιτροπή για τη σύσταση (αλλά και την κατάργηση) φορέων του Δημοσίου. Ο κ. Κοσμίδης θεωρείται ο σκληρότερος εκπρόσωπος της θέσης ότι πρέπει να μη δημιουργούνται νέοι δημόσιοι φορείς αλλά και να περισταλούν οι ήδη υπάρχοντες. Ωστόσο η θέση αυτή δεν είναι κάποιο προσωπικό «καρτίσινο» του Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου. Για παράδειγμα, ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ κ. Κ. Λαλιώτης θεωρούσε υπεύθυνο τον κ. Κοσμίδη για την απόρριψη της θέσης του ότι πρέπει να ιδρυθεί Γενική Γραμματεία Ποιότητας Ζωής. Όταν όμως έφερε το θέμα στον κ. Σημίτη διαπίστωσε ότι ο κ.

Ο Γραμματέας του Υπουργικού Συμβουλίου κ. Σ. Κοσμίδης προσέρχεται στον εισαγγελέα για να καταθέσει σχετικά με την υπόθεση Οτσαλάν

Κοσμίδης εφάρμοζε απλώς κατά γράμμα την πρωθυπουργική εντολή: «όχι για να δίνονται από τις υπάρχουσες υπηρεσίες και οργανισμούς». Είναι βεβαίως εντελώς άλλο ζήτημα αν η «γραμμή» είναι λειτουργικά σωστή για το κυβερνητικό έργο. Αλλά το ίδιο βλέσε και ο κ. Τσοχατζόπουλος όταν εδω την πρόταση του για σύσταση Ταμείου Εξοπλισμών ως νομικού προσώπου να γίνεται απλώς «ειδικός λογαριασμός» καθώς και ο κ. Τζουμάκας του Ταμείου Γεωργίας αντίστοιχα.

Γνώμη

Το κράτος-παρωδία και οι «σωτήρες»

ΣΤΗΝ υπόθεση Οτσαλάν δεν είναι μόνο η κυβέρνηση που έκανε μοιραίες επιλογές και αλυσίδα λάθη, ούτε μόνο οι υπερπατριώτες που άσκησαν ιδιωτική εξωτερική πολιτική με ανυπολόγιστο κόστος για τη χώρα. Οι αντιδράσεις μετά το φιάσκο στο Ναι-ρόμι αποκαλύπτουν ότι δεν κατανοήθηκαν επαρκώς οι αιτίες της αποτυχίας ώστε να μην επαναληφθούν τα ίδια φαινόμενα σε παρόμοιες δοκιμασίες. Για παράδειγμα, αύριο Δευτέρα, 200 καλλιτέχνες καλούν σε συγκέντρωση-συναυλία αλληλεγγύης στον κουρδικό λαό στο Σύνταγμα. Εξ όσων έγιναν γνωστά, η συναυλία θα συνδιοπιστεί με εράνους, ώστε να συγκεντρωθούν χρήματα που θα δοθούν σε οργανώσεις των Κούρδων. Με το κλίμα των ημερών πρέπει να θεωρείται πιθανό ότι αρκετά χρήματα μπορεί αύριο να εκταμιευθούν, προκειμένου να εκφραστεί η «συνγνώμη» του ελληνικού στον κουρδικό λαό.

Ωστόσο, αν στον πανικόβλητο χειρισμό του φυγάδα κουρδου ηγέτη οδηγήσει την κυβέρνηση η σκιά της τουρκικής απειλής, τώρα αυτή η απειλή γίνεται βαρύτερη, καθώς η αποτυχία της επιχειρήσεως προκαλέσει όσα ήθελε να αποφύγει: μετέτρεψε το Κουρδικό σε ένα επιπλέον ελληνοτουρκικό ζήτημα, αντιστραμμένο όμως, με την Τουρκία σε πλεονεκτική θέση. Οι τουρκοί επίσημοι όλο και πιο συχνά αναφέρονται στο διεθνές δίκαιο επιχειρώντας να επιτύχουν στη διεθνή πολιτική σκηνή την κρίσιμη σύγκυση: η Ελλάδα και η Τουρκία να εμφανίζονται ως δύο χώρες με αμοιβαίες διεκδικήσεις και παραβάσεις εκατέρωθεν σε ένα θολό το-

πίο συμφηφισμού ευθυνών, έτσι ώστε το «πάνω χέρι» να το αποκτήσει τελικά, με δυναμικό τρόπο ο στρατηγικά, πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρότερος. Και η Λγκυρα πιστεύει ότι στο πεδίο της δύναμης υπερτερεί αποφασιστικά. Το πρώτο και καιρίο συμπέρασμα από την υπόθεση Οτσαλάν είναι πως η Ελλάδα πρέπει να πεθεί επιγονώντας σε τροχιά εθνικής ανασύνταξης, ώστε να αντιρροπήσει δυναμικά την πλάστιγγα που γέρνει επικίνδυνα επί βάρους της. Πρώτος στόχος είναι η συνολική θωράκιση της χώρας με την ένταξη στην ΟΝΕ. Είτε αυτή η κυβέρνηση είτε οποιαδήποτε άλλη, δεν επιτρέπεται να διακυβεύσουν ούτε μία ημέρα καθυστέρησης στο πρόγραμμα σύγκλισης της χώρας. Δεύτερος στόχος είναι η άμεση, ριζική και αποφασιστική αναδιάρθρωση του κράτους. Είναι βαθιά ταπεινωτικό να λέμε ότι είμαστε πολύ μικρή χώρα για να ασκούμε αποτελεσματική πολιτική. Το Ισραήλ και ο εβραϊσμός της διασποράς έχουν επαρκώς αποδείξει πως ένα εξίσου «ανάδελφο» έθνος κατόρθωσε, συνδυάζοντας αποτελεσματικό κράτος και σχεδιασμένη διεθνή ενεργοποίηση των ποικίλων μηχανισμών των οπίων πίσσης, να επιτύχει στόχους που θεωρούνται αδύνατοι.

Η Ελλάδα και ο ελληνισμός έχουν ανάλογες δυνατότητες. Αλλά στη μεν Ελλάδα το κομματικό σύστημα, καθώς και οι ίδιοι οι πολίτες δεν αποσκοπούν στην ενδυνάμωση αλλά στην αποδυνάμωση του κράτους: ισχυρή κοινωνική ομάδα και ισχυρός πολίτης θεωρούνται αυτοί που καταφέρνουν να καταδολεύουν το κράτος, λησδιορώντας ταυτοχρόνως τη μη αποτελεσματικό-

τητα του. Αυτοί που φοροδιαφεύγουν, απαιτώντας ταυτοχρόνως «κοινωνική δικαιοσύνη». Αυτοί που πληρώνονται χωρίς να εργάζονται, αυτοί που παρανοούν χωρίς να τιμωρούνται, αυτοί που δεν υπηρετούν τη θηρία τους ή την υπηρετούν στο σπίτι τους χόρη στο «γλέψιμο», που έχει γεμίσει με τους αβείδες σιέλους της διαφθοράς της κομματικής πατρωνίας κάθε υψή πόρο της κοινωνίας. Όταν δε το «εθνικό κέντρο» απασχολείται με τον Ελληνισμό της Διασποράς, είναι μάλλον για να διασπείσει τους φορείς παρά για να συντονίσει την εθνικά ωφέλιμη δράση τους.

Αν λοιπόν θέλουμε να είμαστε χρήσιμοι στους φίλους μας, όπως στον κουρδικό λαό, και ασφαλείς από τους ανηπόλους μας, αν θέλουμε να είμαστε με αξιοπρέπεια ισότιμοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πρέπει να δράσουμε έγκαιρα, με το απλό έμβλημα «πρώτα η Ελλάδα». Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αποκηρύξουμε δημοκρατικά, δηλαδή μέσα από συλλογική κοινωνική ενεργοποίηση και όχι από κάποιους «σωτήρες», ένα ισχυρό κράτος απέναντι στο κράτος-παρωδία του σήμερα.

Και ως ελάχιστο δείγμα αυτής της στροφής προτεραιότητας στις δημοτικές συμπεριφορές οι καλλιτέχνες της αριανής συναυλίας πρέπει να κάνουν την καίρια πράξη αλληλεγγύης στον κουρδικό λαό, ζητώντας τον ίδιο συναγερμό από τους Έλληνες πολίτες για την ενδυνάμωση της αμυντικής ικανότητας της χώρας. Αλληλεγγύη στους Κούρδους είναι η ελληνική ισχύς στη Θράκη, το Αιγαίο και την Κύπρο.

Π. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ο «ΣΚΛΗΡΟΣ»

Από πού πηγάζει η πραγματική ισχύς του

ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΗ του Πρωθυπουργού ο κ. Κοσμίδης έθεσε δραστηρίως και η δική του προσυπογραφή) στο φαινόμενο του πολλαπλασιασμού σε κάθε νομοσχέδιο των υπουργικών τροπολογιών που μετατρέπουν σε «κουρελού» την έννοια του νομοθετικού έργου.

Ο κ. Κοσμίδης είναι επίσης μαζί με τους κκ. Μανίκα, Σουλαδάκη και Πασχάλη μέλος της Γνωμοδοτικής Επιτροπής για την αξιολόγηση των στελεχών που προτείνονται για διοικητικές οργανισμών, γενικώς γραμματείς κ.ά. Καθώς είναι το μόνο μη πολιτικό πρόσωπο, θεωρείται πιθανό ότι παρουσιάζεται ως ο «σκληρός» που «έκοψε τον τάδε ή τον δείνα», υποστηρίζουν φίλοι του κ. Κοσμίδη. Ας προστεθεί επίσης ότι μετέχει της Επιτροπής Διαχείρισης Κρίσεων, της οποίας πάντως προτίσται ο υπουργός Δημόσιας Διοίκησης και όχι ο ίδιος - όπως τονίζεται - καθώς επίσης των συνεδριάσεων της Κυβερνητικής Επιτροπής και των κοινών συνεδριάσεων της Κυβερνητικής Επιτροπής με την Πολιτική Γραμματεία, ώστε να κατανοηθεί ότι ο κ. Κοσμίδης μετά τον κ.

Εφαρμόζει πιστά τη γραμμή του κ. Κ. Σημίτη

Σημίτη αποτελεί τον συνεκτικότερο κρίκο του συνόλου των κορυφαίων κυβερνητικών δραστηριοτήτων. Ολα μάλιστα αυτά τη στιγμή που ο ίδιος ο κ. Κοσμίδης παραδέχεται να ειλικρινεία ότι δεν διεκδικεί το εύσημο κάποιας ιδιαίτερης πολιτικής πείρας, καθώς στο έργο του δεν αναγνωρίζει αποφασιστικό πολιτικό ρόλο όσο το ορθολογικό και συμβίφωνα με τις αποφάσεις του Πρωθυπουργού «ροντάρισμα» του νομοθετικού και κυβερνητικού έργου.

Αρκετά στελέχη του ΠαΣοΚ αναγνωρίζουν ότι η ισχύς του κ. Κοσμίδη προέρχεται αποκλειστικά από την πιστή εφαρμογή της γραμμής του κ. Σημίτη. Μια γραμμή στην οποία τα περισσότερα των ιστορικών στελεχών θεωρούν ότι πρόχει ο τύπος και όχι η ουσία, καθώς η «πολιτική υποτάσσεται στον φορμαλισμό των κανόνων» όπως λέει κορυφαίος υπουργός. Αλλά «αν δεν υπάρχουν κανόνες που ρυθμίζουν την πολιτική συμπεριφορά, τ νόημα έχει ο εκσυγχρονισμός που επαγγελλήκαμε», ρωτάει ο κ. Κοσμίδης.

Οι μυστικές συσκέψεις και οι χειρισμοί των κυβερνητικών στελεχών

Του Δ. ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ Εξωτερικών κ. Γ. Παπανδρέου δεν αποκλείεται μόνο ικανός διπλωμάτης, όσον αφορά τουλάχιστον τη διαχείριση της «πόθεσης της Κέννας», αλλά και πιστός οπαδός του επιθεωρητή... *Μεγκρέ*. Μια ιδέα του, που διακινήθηκε νωρίς το απόγευμα της περασμένης Πέμπτης με τη μέθοδο του «σπασμένου τηλεφώνου» μεταξύ

μελών του πρωθυπουργικού περιβάλλοντος και κυβερνητικών στελεχών, δεν απέτελεσε απλώς την κεντρική ιδέα του σεναρίου της ασφαλούς μεταφοράς στην Ελλάδα του αξιωματικού της ΕΥΠ *Σ. Καλεντερίδη* και των τριών συνεργάτων του κούρβου ηγήτη *Αμπντουλάχ Οτσαλάν* αλλά εγκαινίασε και ένα νέο θρίλερ, το *θρίλερ της Αθήνας*.

Η ιδέα αυτή, εκτός από τους υπουργούς κυρία *Βάσω Παπανδρέου* και κκ. *Α. Τσοχατζόπουλο*, *Γ. Παπανδρέου* και

Μ. Χρυσόχοιδη, δηλαδή τα μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου, ανέδειξε και δύο νέα πρόσωπα-κλειδιά: τον νεοεκλεγέντα αρχηγό ΓΕΑ κ. *Λιτζεράκο* και τον διευθυντή της Κρατικής Ασφαλείας κ. *Ρούμπη*. Είναι τα πρόσωπα που έστησαν και υλοποίησαν με απόλυτη επιτυχία, όπως απεδείχθη, την επιχείρηση παραπλάνησης – κάτι σχεδόν ακατόρθωτο για τα ελληνικά δεδομένα καθώς οι υπηρεσίες ασφαλείας εμφανίζουν την εικόνα ενός πολυπύθμενου σουρωτηριού.

ΤΟ ΝΕΟ θρίλερ της Αθήνας άρχισε να γράφεται λίγες ώρες πριν από την προεκτίωση του γαλλικού Φάλκον που μετέφερε τον επλαρχο *Σ. Καλεντερίδη* και τις τρεις συνεργάτες του ηγήτη των Κούρβων. Είναι ήδη γνωστό ότι το απόγευμα της περασμένης Πέμπτης η υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης κυρία *Βάσω Παπανδρέου*, που είχε λάβει και τη σχετική εξουσιοδότηση από τον ίδιο τον πρωθυπουργό κ. Κ. Σημίτη κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης του ΚΥΣΕΑ, συγκάλεσε κυβερνητική σύσκεψη με αντικείμενο την αντιμετώπιση της κρίσης στην Κέννα.

Πώς δόθηκε το πράσινο φως

Στη σύσκεψη της περασμένης Πέμπτης στο υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης ο κ. *Α. Τσοχατζόπουλος* όπως και ο αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών κ. *Ι. Κρανιδιώτης* συνήγορσαν στο να δοθεί άμεσα το πράσινο φως για την έναρξη της επιχείρησης της Κέννας που προέβλεπε την ασφαλή διαφυγή των εγκλείστων από την πρεσβεία στο Ναϊρόμπι και κυρίως την ασφαλή διέλευση του αεροσκάφους που θα τους μετέφερε στην Αθήνα. Βεβαίως, η απόφαση του κ. *Τσοχατζόπουλου* για «άμεση ανάληψη δράσης» ουδόλως είχε σχέση με τις... εν θερμώ εισηγήσεις που δεχόταν ως τότε από συνεργάτες του για αποστολή ακόμη και κοιμάντος στην Κέννα όπου θα ανελάμβαναν δράση τύπου Ισραηλιτών τη στιγμή που θα απειύχχαναν οι διπλωματικές προσπάθειες αλλά με την κοινή πεποίθηση που διαμορφώθηκε, ότι η μεταφορά στην Ελλάδα των εγκλείστων στην πρεσβεία στο Ναϊρόμπι θα ήταν ακραία, κάτι που, όπως είπε η κυρία *Παπανδρέου* στη σύσκεψη, ήταν και η προϋπόθεση που είχε θέσει ο Πρωθυπουργός.

Η πεποίθηση αυτή βασιζόταν σε δεδομένα που αναδύθηκαν κατά τη διάρκεια της σύσκεψης. Το πρώτο ήταν η παροχή από τις κενυατικές αρχές ακόμη και έγγραφων διαβεβαιώσεων ότι δεν επρόκειτο να παρέμβουν. Ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Εξωτερικών κ. *Π. Αποστολίδης*, μάλιστα, που επικοιμώνησε με τον κ. *Γ. Παπανδρέου* εκείνη την ώρα, του μετέφερε ότι ο υφυπουργός Εξωτερικών της Κέννας, με τον οποίο είχε συναντηθεί λίγο νωρίτερα, όχι απλώς του παρέχεε έγγραφες διαβεβαιώσεις αλλά του κατέστησε σαφές με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο ότι «*θα πρέπει να τελειώνουμε με αυτή την ιστορία*», η οποία, εκτός των άλλων, είχε προκαλέσει και κυβερνητική κρίση στην Κέννα.

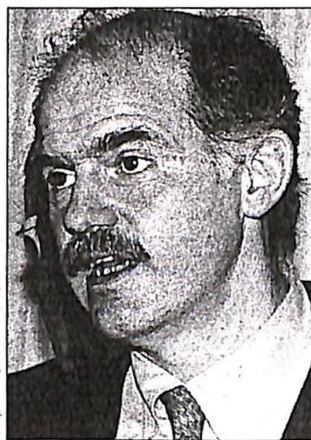
Οι επαφές με τους Ευρωπαίους

Το δεύτερο ήταν η ενημέρωση του υπουργού Εξωτερικών κ. *Γ. Παπανδρέου* – για το ίδιο θέμα είχε ενημερώσει λίγο νωρίτερα και τον ίδιο τον Πρωθυπουργό, ο οποίος επρόκειτο να αναχωρήσει για τη Βόννη προκειμένου να λάβει μέρος στην άτυπη σύνοδο κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης – για τα αποτελέσματα των τηλεφωνικών επαφών που είχε τόσο με τους υπουργούς Εξωτερικών της Γερμανίας *Κ. Φίσερ*, της Γαλλίας *Ι. Βεντρίν* και της Βρετανίας *Ρ. Κουκ* όσο και της συνάντησής του με τον πρεσβευτή των ΗΠΑ κ. *Ν. Μπέρνς*. Οι κκ. *Κουκ* και *Βεντρίν*, σύμφωνα με όσα είπε ο κ. *Παπανδρέου* στη σύσκεψη, τον διαβεβαίωσαν ότι θα παράσχουν κάθε δυνατή βοήθεια ενώ ο κ. *Φίσερ* υπήρξε πιο συγκεκριμένος λόγω της θέσης του, του προεδρεύοντος του Συμβουλίου. Ο κ. *Παπανδρέου* είχε εξασφαλίσει και την ανοχή των ΗΠΑ καθώς ο κ. *Μπέρνς* του είχε καταστήσει σαφές ότι, «*αν και θεωρούμε τις τρεις συνεργάτες του Οτσαλάν προκρούστες, δεν πρόκειται να ανακατευθούμε σε αυτή την υπόθεση*».

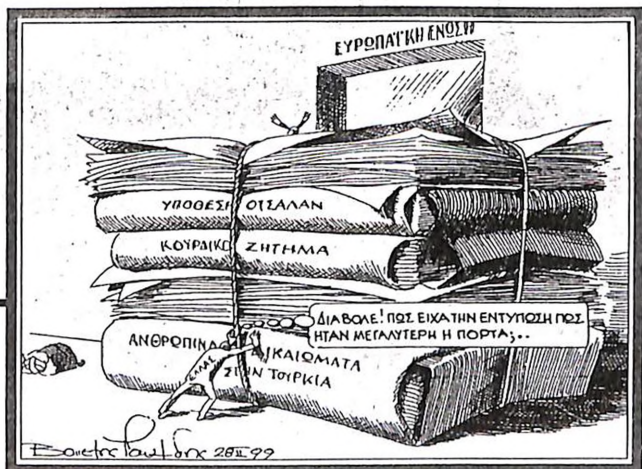
Η ενημέρωση του Πρωθυπουργού λίγο προτού αναχωρήσει για τη Βόννη από τους κκ. *Γ. Παπανδρέου* και *Ι. Κρανιδιώτη* για την πορεία

Το θρίλερ και η μπλόφα της Αθήνας

Πώς μεταφέρθηκαν ασφαλώς οι «4» από το Ναϊρόμπι

Ο κ. *Γ. Παπανδρέου* είχε την ιδέα να προσγειωθεί το Φάλκον σε άλλο αεροδρόμιο και όχι στο Ελληνικό

της υπόθεσης υπήρξε και η αιτία για να τεθεί σε ισχύ η «μεγάλη μπλόφα». Ο κ. *Γ. Παπανδρέου* – ενθουσιώμενος προφανώς ανάλογη επιχείρησή που είχε στήσει στο παρελθόν κατά την επίσκεψή στην Ελλάδα του ηγήτη των Παλαιστινίων *Γ. Αραφάτ* – μετέφερε το μεσημέρι της περασμένης Πέμπτης στους κκ. *Δ. Ρέππα* και *Ν. Θέμελη* την ιδέα να προσγειωθεί το γαλλικό Φάλκον σε κάποιο άλλο αεροδρόμιο και όχι στο Ελληνικό. Η ιδέα αυτή διακινήθηκε με τη μέθοδο του «σπασμένου τηλεφώνου» και κατατέθηκε στη σύσκεψη των κυβερνητικών στελεχών της περασμένης Πέμπτης από την κυρία *Βάσω Παπανδρέου*, η οποία είχε γ' αυτό τον λόγο επι-

κοινωνήσει με τον αρχηγό ΓΕΑ κ. *Λιτζεράκο*. Ο κ. *Λιτζεράκος*, ο οποίος προφανώς είχε έρθει σε συνεννόηση και με τον κ. *Τσοχατζόπουλο*, τη διαβεβαίωσε ότι η προσγείωση στο αεροδρόμιο της Ελευσίνας θα ήταν απολύτως ασφαλή. Συζητήθηκε ακόμη η πιθανότητα «*παρενόχλησης*» του αεροπλάνου από μαχητικά της Τουρκίας, με δεδομένο ότι νοτίως της Ρόδου ήταν σε εξέλιξη τουρκική άσκηση με πραγματικά πυρά, και αποφασίστηκε η μεταστάθμευση στα αεροδρόμια της Σουδας και του Ηρακλείου πολεμικών F-16 τα οποία θα συνδύεταν το Φάλκον, όπερ και εγένετο.

Το σχέδιο αυτό, που κρατήθηκε μυστικό ώσπου

το αεροπλάνο που μετέφερε την αποκοπή της Κέννας να φθάσει πάνω από τη Σαλαμίνα, ανέδειξε ακόμη ένα πρόσωπο: τον υπουργό Δημόσιας Τάξης κ. *Μ. Χρυσόχοιδη*, ο οποίος, αν και δεν έχει προλάβει ακόμη να ενημερωθεί για τα νέα καθήκοντά του, εν τούτοις κατόρθωσε να φέρει σε πέρας με απόλυτη επιτυχία δύο σοβαρές αποστολές: την επιχείρηση παραπλάνησης και την περιφρούρηση ταυτοχρόνως της πορείας στην πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα. Από τη μελέτη των επιχειρησιακών δεδομένων που πραγματοποιήθηκε σε σύσκεψη στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, με τη συμμετοχή του γενικού γραμματέα του υπουργείου κ. *Δ. Ευσταθιάδη*, του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. κ. *Ι. Γεωργακόπουλου* και του διευθυντή της Κρατικής Ασφαλείας κ. *Π. Ρούμπη* – ένας σοβαρός και ικανός αξιωματικός – αποκλείστηκαν τα στελέχη της ΕΥΠ που συνεργάζονται συνήθως με τους αστυνομικούς σε παρόμοιες περιπτώσεις. Ο λόγος είναι προφανής: υπήρχε φόβος διαρροής.

Τα μέτρα στην Ελευσίνα

Για το νέο σχέδιο δεν ενημερώθηκαν ούτε οι αξιωματικοί της Αστυνομίας οι οποίοι εκλήθησαν να λάβουν τα συνήθη μέτρα τάξεως στο Ανατολικό Αεροδρόμιο. Ταυτοχρόνως ο διευθυντής της Κρατικής Ασφαλείας με απόλυτη μυστικότητα άρχισε να ετοιμάζει τα μέτρα ασφαλείας στην Ελευσίνα – και όχι μόνον. Επλέκτες αστυνομικές δυνάμεις τέθηκαν σε ετοιμότητα ενώ για να θολώσουν τα νερά εκλείσθησαν δωμάτια σε τρία ξενοδοχεία της Αθήνας στα οποία υποτίθεται ότι θα μεταφέρονταν οι τρεις συνεργάτες του Οτσαλάν. Μεταξύ αυτών, βεβαίως, ήταν και το «*Holiday Inn*», στο οποίο τελικά και κατέλυσαν. Βεβαίως η επιτυχής κατά τα άλλα υλοποίηση αυτού του σχεδίου άνοιξε ένα νέο θρίλερ: το θρίλερ της Αθήνας. Κύρια χαρακτηριστικά του, η... απαγωγή και εξαφάνιση τόσο του *Σ. Καλεντερίδη* όσο και των τριών συνεργάτων του κούρβου ηγήτη. Ερώτημα πρώτον: Η κυβέρνηση είχε συμφέρον να μην αποκαλυφθούν τα πραγματικά γεγονότα που συνέβησαν στο Ναϊρόμπι, αποτρέποντας τις τρεις συνεργάτες του κούρβου ηγήτη να δώσουν συνέντευξη Τύπου και μη γνωστοποιώντας το «συνγενικό σπλιτ» όπου κατέλυσε ο επλαρχος της ΕΥΠ; Μάλλον όχι. Απλώς η όλη υπόθεση ερμηνεύεται ότι είναι θέμα χρόνου. Κατ' αρχην, ο *Σ. Καλεντερίδης*, σύμφωνα με πληροφορίες, δεν επιθυμούσε να μιλήσει ούτε ο ίδιος δημοσίως προτού υποβάλλει έγγραφη αναφορά για την αποστολή του στην Κέννα, γνώσις της οποίας δεν μπορεί παρά να είναι και ο υπουργός Εθνικής Άμυνας κ. *Α. Τσοχατζόπουλος*, και καταθέσει στον αρμόδιο εισαγγελέα. Δεύτερον, ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Δημόσιας Τάξης κ. *Δ. Ευσταθιάδης* αρνείται κατηγορηματικά ότι πείστηκαν οι τρεις συνεργάτες του Οτσαλάν να μη δώσουν την προγραμματισμένη, κατά τα άλλα, συνέντευξη Τύπου την περασμένη Παρασκευή.

Οι κασέτες με τις συνομιλίες

Ποια είναι η αλήθεια; Απλώς επιλέχθηκε να καταθέσουν πρώτα στον αρμόδιο εισαγγελέα και κατόπιν να προθούν σε αποκαλύψεις. Εξάλλου, πολλά από τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Κέννα είναι ήδη γνωστά: ας μην ξεχνάμε ότι ο συνήγορος του *Σάββα Καλεντερίδη* κ. *Α. Λυκουρέζος* έχει καταθέσει στον υπουργό Εξωτερικών κ. *Γ. Παπανδρέου* υπόμνημα στο οποίο του αναφέρει το ιστορικό της συνάντησής του με τον γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου κ. *Κοσμίδη* και 'εντολήν ουσιαστικά του πελάτη του ενώ οι τρεις συνεργάτες του Οτσαλάν έχουν διανεμίει κασέτες με τις μαγνητοφωνημένες συνομιλίες του κούρβου ηγήτη με πρώην κυβερνητικά στελέχη και κυρίως με τον πρώην υπουργό Εξωτερικών κ. *Θ. Πάγκαλο*.